

Medlem jo ikke kan være uvidende om, synes jeg, at der skal en ikke ringe Grad af Frimodighed til for at fremsætte den Paastand, som det ærede Medlem fremsatte. Men jeg har jo heller aldrig tænkt mig, at det ærede Medlem manglede noget i saa Henseende.

Jeg vil derefter gøre nogle Bemærkninger til den højtærede Indenrigsminister. Den højtærede Indenrigsminister udtalte sig afgjort mod at foretage en Omvurdering af de til Hæren udtagne Heste. Dette Standpunkt underer mig noget. Denne Foranstaltning er truffet i Henhold til Lov af 8. April 1913, og jeg vil med den højtærede Formands Tilladelse oplæse de to første Stykker af § 4 i denne Lov; de lyder saaledes: „Købesummen for de udpegede Heste fastsættes enten ved Overenskomst mellem Synsmændene og vedkommende Ejer eller af en Vurderingskommission. Fastsættes Købesummen ved Overenskomst, kan den sættes indtil 20 pCt. over den Handelsværdi, paagældende Hest af Synsmændene skønnes at have. Opnaas der ikke fuld Enighed om Købesummen, fastsættes denne af Vurderingskommissionen. Købesummen for de udpegede Heste fastsættes paa ny efter Forløbet af et Tidsrum, der bestemmes af Indenrigsministeren“. Nu kunde man spørge: Er Tidsrummet nu passende til at foretage en saadan Omvurdering? Jeg skønner ikke, hvorledes man vil kunne undlade det, naar man ser paa de faktiske Forhold. Ved at undlade denne Omvurdering nu kommer man ind i det uforvarselige og meningsløse, at en Mand har en Hest, som han skal aflevere til 700 Kr., medens hans Nabo staar med en senere udtaget Hest, som han ved Afleveringen faar f. Eks. 1,600 Kr. for, og det er to lige gode Heste. Det er et Forhold, som jeg synes man ikke ret vel kan byde Befolkningen. Jeg kender en Gaardmand, hos hvem der er udtaget 4 Heste. Han kan ikke undvære disse Heste; naar Staten tager dem, skal han anskaffe sig nye. Disse Heste staar til 800 Kr. Stykket, men naar han skal anskaffe sig nye, kan han ikke faa dem billigere end til omtrent 1,600 Kr. Stykket. Dette vil altsaa sige, at denne Mand skal yde Staten en Ekstraskat paa 3,200 Kr. Er det kun een Hest, der tages hos en Mand, bliver Skatten selvfølgelig mindre i Forhold dertil. Det bliver maaske 800 Kr., som denne Mand, der formodentlig har daarligt Raad til det, skal give i Ekstraskat til Staten. Jeg tror, det vil blive umuligt at opretholde dette Forhold. Den højtærede Mi-

nister skulde tænke sig det Tilfælde, at han vil ekspropriere — det er jo en Ekspropriation, her er Tale om — to Partier Hvede, og det ene bliver sat til 16, det andet til 8 Kr. pr. Tønde, hvilket er et ganske tilsvarende Forhold. Jeg tror, det er fuldkommen umuligt at stille sig saaledes. Man maa tage Hensyn til de foreliggende Forhold og kan ikke gøre Uret mod de enkelte, som Tilfældet vil blive her. Det er ikke alene det, at en saadan Mand faar en mindre Indtægt, men han skal købe Heste til at udføre sit Arbejde og bliver derved nødt til at bringe dette Offer af omtrent 800 Kr. for hver Hest, han skal afstaa. Der maa her nødvendigvis tilvejebringes en vis Lighed.

Hvad angaar Spørgsmaalet om Tilførsel af Brødkorn eller Tilstedeværelsen af det fornødne Brødkorn, maa jeg sige, at jeg forstod den højtærede Indenrigsminister saaledes, at det ikke blot gjaldt om Kornets Tilstedeværelse, men at ogsaa Prisen var af stor social Betydning. Det er rigtigt. Jeg har bl. a. sagt, at Tilstedeværelsen af Brødkorn var absolut Nr. 1, og da Maksimalprisen sikkert vil virke som et Indførselsforbud, er jeg betænkelig ved en saadan. Det, det gælder om i første Række, er, at Kornet er til Stede; om det saa koster en Krone eller to mere pr. Tønde maa blive Nr. 2. Jeg taler her ikke ud fra Landmændenes Interesser. Som jeg sagde før, har jeg personlig i høj Grad Interesse af lave Priser (*Hans Nielsen* [Skanderborg Amts 1ste Valgkreds]: Saa-aa?). Ja, det maa det ærede Medlem dog vel kunne forstaa. Det ærede Medlem kan ikke være uvidende om den Basis, hvorpaa Landbruget i vor Tid arbejder, at det benytter Korn som det Raaprodukt, ved Hjælp af hvilket det frembringer de forædlede Varer, der udgør Landbrugets Hovedindtægt.

Den højtærede Indenrigsminister havde Ret, naar han sagde, at Landbrugsorganisationerne sluttede sig til det udstedte Forbud imod at fodre med Brødkorn, men jeg har Ret, naar jeg hævdede, at Landbrugerne modarbejdede det, fordi vi fandt det upraktisk og ikke fyldestgørende med Hensyn til Opnaaelsen af Hovedformaalet, nemlig at sikre det fornødne Brødkorns Tilstedeværelse. Hvad det imidlertid gælder om i denne Sag, er, at vi har en vaagen Handelsstand, som vil gøre noget for at faa en tilstrækkelig, i alt Fald den størst mulige Forsyning hjem her til Landet af den rige Hvedehøst, som Amerika har haft.

Den højtærede Minister anbefalede